

GIÁ BÁN	
ĐỒNG-PHÁP	NGOẠI-QUỐC
Năm năm 500	500
Sáu tháng 2.50	4.50
Ba tháng 1.50	2.50

Mưu báo phải trả tiền trước.
Theo và mua tại: M. TRẦN-DINH-PHIÊN. — 41 Hàng Quảng-cáo, việc riêng, xin thương lượng trước.

TIENG-DAN

Chủ nhiệm kiêm Chủ bút
HOYNH-THUC-KHANG
Quản lý
TRẦN-DINH-PHIÊN

La Voix du Peuple
Mỗi tuần xuất bản ba kỳ: Thứ BA, Thứ NĂM và Thứ BẢY

BÁO-QUÂN
Số 123, đường Đông-Ba, Huế
Điện thoại: 55 53
Giấy phép: VIETNAM-NHƯ

Hy-vọng là sự sống.

LẠI SẼ CÓ ỦY-VIÊN ĐIỀU-TRA SONG ĐÔNG-DƯƠNG

Trước kia tưởng như Pháp định không lấy công việc xử thuộc-dịa làm quan-trọng, như xử Đông-dương cách xa bên này, chánh-quốc chỉ ủy-quyền cho quan cai-trị là đủ, không cần chăm sóc cho lắm. Nhưng sau trận Âu - chiến nhợt là khoảng gần 10 năm nay thì Pháp - định đã lưu-ý nhiều, nên thiên thoảng có cuộc khảo-sát điều-tra v. v. .

Trong cuộc khảo-sát điều-tra về trước, chúng ta phải nhận cuộc kinh-lý của quan Bộ-trưởng Thuộc-dịa Paul Reynaud năm 1932 là quan-trọng hơn, mà lần này, các nhà cùng đi với ngài và các nhà viết báo có thu lại được nhiều tài-liệu hơn các cuộc điều-tra khác. Nhân thế trong dư-luận nước Pháp đã có tiếng gọi:

«Phải có phương thuốc chữa bệnh lã - trọng ở Đông - dương!»

«Đông-dương cần cứu!»

Dân Đông-dương chúng ta nghe những tiếng gọi ấy vẫn có lòng mong chờ.

Tuy vậy, nước xa với lửa gần, dương giữa nạn khủng hoảng kéo dài này, dân Pháp cũng có lòng cầu vớt xứ Đông-dương, cũng chưa có phương pháp gì làm cho có hiệu nghiệm mau chóng được.

Hướng ở chính quốc, về mặt quốc tế ở Âu-châu hiện thời lại càng rắc rối, vì thế mà vấn đề thuộc địa lại phải nháng ra.

Sau cuộc kinh lý của quan thượng Thuộc-dịa Reynaud, quan Toàn-quyền Robin sang nhiệm chức, chúng ta có thể dự đoán 2 việc:

1) Có thể bắt cho chánh-trị phạm.

2) Bộ lệ kiểm-duyệt các báo.

Đối với 2 việc trên có kẻ nói: «Về chánh-trị phạm, vì bất nhiều nên số tha cũng khá, song chưa phải là theo luật đại xá, hiện nhiều kẻ oan khuất còn đương ngóng trông; những kẻ được tha, còn mang cái nạn «quần-thúc», «tinh-nghi», chưa đi làm ăn thông thả được. Bài tòa kiểm-duyệt, thật các nhà báo vẫn dợm, song luật Varenne vẫn còn, nên đã có ít bị đình-bản, chưa phải là cái ơn hoàn toàn...»

Nói thế vẫn đúng, song đó là trách vọng cao xa, chờ đợi với 2 điều trên, ai cũng công nhận là chánh-sách khoan-hở hơn trước.

Duy có về mặt kinh-lý và chánh-trị thì dân chúng ta chưa mong ơn sửa đổi khá lên. Đại-loại như Nam-kỳ thì lúa gạo bán sang Pháp, bị phải mua lại, phần-đổi; ở Trung-kỳ thì chế-độ Thương-chánh về

thuộc và rượu lãm kẻ chịu oan. Sanh-kế trong dân gian đã cùng mà phần dân-phụ vẫn nặng nề, lại thêm khoản đặc-diễn trích-lục, dân-gian chạy tiền quynh. Theo như lời quan Toàn-quyền Robin tuyên bố lúc mới bước chân lên bến Saigon: ngài vẫn chăm-cura-vấn-nên kinh-lý xử này mà không làm cho nhân dân quá sức dân-phụ... thì điều ấy nhân-dân đương còn trông mong, vì sức dân-phụ đã đến cực cùng.

Đứng trước cảnh khuôn-bách trăm phần, mà nghe có ban ủy-viên điều-tra, ban ủy-viên ấy lại vắng-mạng-lệnh của Nội-các «chiến-tuyến binh-dân» mà sang đây điều-tra, chúng ta đều đã nhiều lần thất vọng, mà đối với ban ủy-viên điều-tra ở dưới Nội-các mới này, nội-các binh-dân, vẫn gọi mới hy vọng.

Trời hạn thì trông mưa, bỗng thấy chum mây kéo, là tự-nhiên ai cũng mong được trận mưa, song chỉ sự thấy mong.

Viên-Vọng

Cuộc bãi công ở Pháp đã gần kết liễu

Paris, 31-5. — Cuộc bãi công của thợ kim khí đã kết liễu. Bộ-lao động cho biết rằng trong số 70.000 thợ bãi công hết 60.000 đã chịu ra ngoài các xưởng. Trong các nhà máy Citroen, Fiat, Salomon, Nieuve và Licoreo, chủ thợ đã có một thỏa thuận với nhau.

Lại có tin rằng thợ các nhà máy Citroen định đến thờ bà xã làm việc lại vì đã được tăng tiền công 10%, nghỉ một tuần mà ăn tiền công như thường, họ các giờ ăn phụ, công nhận quyền công đoàn và không có người thợ nào bị trừng phạt.

MÁY LỜI THANH MINH Chuyện làng thi

Tiếng Dân là tờ báo tôi làm chủ đã gần 10 năm nay, vẫn có mục vận-văn, có đăng thì của độc giả gửi lại. Song không hề đăng bài thi «họa vãn» nào cả.

Vì sao? Vì đời tôi đã mấy miệt trong nghề thi, cả chữ Hán và chữ quốc ngữ, trên trường ứng thơ, vẫn có làm lời thi etoa vãn đó, trong khi đối đãi với chúng bực. Song tôi cho cái lời «Gọi chừa theo giầy» là mất tự do và mất vẻ thanh-nhiên trong nghề thi, nên không thieb. Minh đã làm rồi, không muốn người sau làm theo, nên trên tờ báo Tiếng Dân không đăng thi họa vãn.

Gần đây tôi có 2 bài thi «Lục thập tự thơ», chẳng qua gặp dịp hướng dẫn viết chơi vậy thôi. Không ngờ mới đây bỗng thấy bạn đồng nghiệp Đắc-Nhà Nam ở Saigon lại đăng trên báo Kỳ-đề chiến khách họa.

Bắt đầu minh vào giữa xã hội, cái thân còn không phải của riêng mình, huống là bài thi, vậy ai muốn họa gì cũng không sao. Nhưng xin thú thật, lời thi họa vãn tôi không thích chút nào.

Hoayh-Thúc-Khang

CHUYỆN ĐỜI

Chỉ có một cách dừng tin là khỏi lãm

«Thầy Phá-thầy không khi nào thường gặp». Đó là câu tục ngữ xưa ta thường nói đùa miếu.

Le một lần, đã biết thầy phá thầy không khi nào thường gặp, đáng lẽ không tin không chuẩn bôn Phá-thầy gọi người đó một phải chờ. Ấy vậy mà vì người mình cần gì cái nào mà tin thần quí, cho bạn phá thầy là có cái năng lực thay một cho nhân mà trả ma trị quí, nên nhóc của họ mới hay nghe có kén đồ đi hát, là sẵn gè rượu ở biệt, rượu bôn phá thầy tới cùng ngay. Ông phá thầy chủ một hồi, làm cho tín gè rượu đó là lấy tiền ở cùng xách gói đi. Rút cục nhà chủ chỉ mang cái nạn «tên một tội còn», v. v. v. có của họ nói lại.

Không tin đời cái lối gọi người nào chỉ bôn phá-thầy kén đồ đi trong lúc không hoảng, nhóc bạn phải chấp công vì tin thêm mà mang cái nạn mới gè không ai thường đó:

Vừa rồi báo Trung-Bắc số 5717 ra ngày 21-5-36, có đăng cái tin ở Bắc-ninh có viết như sau: «Cần lưu ý đến câu: Yếu tố là tiền 5000 để chạy cho cậu một việc làm trong xã địa chánh Bắc-ninh, nhưng Cần lưu ý đến câu không thấy được việc. Mò đi lại không trả. Táo phét Cần ở tháng 10-100% số 50% bởi thường cho cậu Mò».

Gọi người lấy tiền mà bị phạt như cái ăn tiền thừa-phai đó, không những không ai thường mà còn cho là đáng kiếp. Nhưng đời bao cái «cua» mất tiền như cậu Yếu tố (trên), bị trảm đi không ai biết, mà chính người mất tiền đó có tức giận mà khi đưa ra ra không có chứng cứ gì thì có thể cũng vô ích.

Trong lúc chúng tôi đang xem câu chuyện «Thầy Phá-thầy» trên, bỗng thấy lại nhận được 2 bức thư gửi đồng báo:

1) Bức thư của anh ca-li, ở ngụ xứ Hương sen (Nghệ an). Nguyên ông nhờ y làm cái ca-li với người Chef Chautier họ, bị đưa về nhà thuốc ở nhà thương Vinh, rồi xin thôi làm. Nhân ông nhờ anh, g xin vào làm thay, được ít tiền, người Chef báo liên 50% thì cho thay chức cái kia. Y chạy được 15% Người Chef cho thì chưa cái ấy hơn một tháng, rồi không thấy anh nữa. Thế là 15% thành gè của phá thầy!

2) Bức thư của người ở tỉnh trong: nguyên ở Huyện họ có người tên là Linh trâm, được tin đó nhiều người lo chạy trốn vào chừa linh ứng. Tôi nhớ thầy thông phần hành đi có một quan, kể là người nhiều, thầy đến làm cái, trong 15% gè người chịu làm mấy chục là nhiều hơn, thầy chỉ người ấy được mà mấy bác kia chỉ mất sống. Tiền trao ra không chứng cứ gì, đời tôi bị mất một nửa. Thế là mấy người cũng gè của phá thầy!

Đã tin mà mất tiền như thế thì đánh chặn đợi, cái này lại tôi cho cái làm đó mà phò cho người ta biết cái đợi của mình chỗ không khi nào kéo được số tiền ấy.

Vấn biết thuốc này thế nào mới đúng, không khi nào có giầy vãn gì làm bằng, cái sau như thầy thừa bị ăn kia rồi thì mà những cái tin ai mà đưa tiền ra. Còn nên dùng cái tin ai mà đưa tiền ra. Còn tiền đi vào tay họ mà không chứng cứ gì thì sao còn van van cũng vô ích.

«Phá thầy không khi nào thường gặp». Xin nhắc lại câu danh ngôn ấy một lần nữa, trả lời cho 2 bức thư trên.

Chauy-Mai

Sửa đổi chương trình thi tri huyện

Hôm 27 Mai Hội đồng xét việc sửa đổi chương trình thi tri huyện đã họp tại phủ Toàn quyền Hanoi, do quan phó Toàn quyền Châtel chủ tọa.

Môn có kỳ của xã viên đóc, như Tao, Nhật, Xim, Ác đó sẽ bỏ, chỉ thi môn có kỳ Đông-dương. Trong kỳ thi trước không có môn luật, nay thêm vào môn ấy.

Về kỳ thi văn đáp trước tin có bài luận thuyết trong nửa giờ đồng hồ, nay chỉ đưa trong 15 phút, quan giám khảo có bài 15 phút bằng tiếng Pháp.

Đến năm 1936 kỳ thi tri huyện chỉ dành riêng cho những người có bằng cử nhân về khoa gì cũng được. Thế là lớp có bằng Thành chung có không mong gì.

VẠN-VĂN

Lầu cao đêm vắng

Đêm vắng lầu cao cảnh thế nào? Bốn bề đều thấp thấy mình cao. Chia tư trải đất ba phần nước, Chiêm giữa lưng trời một điểm sao. Cách biệt xa xa rền ngọn sóng, Quanh làng thấp thấp giăng chiêm bao. Năm châu ngắm kỹ chưa bao lớn, E lảo lảo linh sẽ dễ nhào.

Tướng đời

Đã trót sanh ra giữa đất này, Tướng đời thấy diễn làm thế thay! Ám no danh dự người như vật, Múa nhẩy lãm xằng tở lãm thay. Tay rập trẻ con đưa về giấy, Gió đưa chàng chóng dũ vòng xoay. Trờ đời ngắm chẻ ra gì cả, Kén trống lung tung nhấc lối ngày!

L. T. H. Foisoo

TIỀN THUÊ TIÊU THỤ RƯỢU PHÂN CHIA CHO CÁC XỨ

Tiền thuê tiêu thụ rượu ta đem chia cho các ngân sách theo như đã định trong chương 3 khoản 3 ngân sách Đông dương năm 1936 này thì mỗi xứ được:

Ngân sách Trung kỳ: 14282985
Ngân sách Cao mên: 18328.84
Ngân sách Nam kỳ: 36719.115
Ngân sách Bắc kỳ: 34248.28

Hai viên khán hộ ăn lót bị tống giam

Kể bất lương, bề nhúng vào việc gì họ cũng xô ngọn bốc lột được cả. Một hạng là chủ tịch bầu mà cũng dựa hơi lên mặt, dùng nói ai. Đám dân thiệt thà cuối phải khổ vì cái ngọn của bọn họ mà của mỡ hôi nước mặt làm ra có làm gì tiền xài cho được thỏa thích!

Xã-hội bất lương thì diễn ra tương bất lương!

Vừa rồi ngày 28 Mai, hai viên khán hộ trong Nam kỳ bị bắt giam cũng vì giới nghệ ăn lót.

Hai viên này tên là Giàu và Lung làm tại nhà thương Đồn-Bố, lần này đã báo của nhiều người mà không bại lộ; song đi đêm lâu ngày phải gặp ma, rồi dụng tay cứng sẽ nên gian mưu mới lòi.

Nguyên tại nhà thương ấy, mỗi lần có ai được việc ở các công sở, đều phải tới xin thầy thuốc khám bệnh để xin giấy chứng. Nhờ vậy Giàu và Lung làm việc khám tiền tiền, nhân dịp, ai có bệnh họ ít nhiều lại được giấy tốt, không thì họ biến vào giấy: người này có bệnh «thi nguy». Cách ấy được điện, tái họ được nặng.

Hay dân, vừa rồi có mấy người mới thi đậu vào ngạch tuần-cảnh, đến nhà thương Đồn-Bố xin khám bệnh, cũng bị Giàu và Lung bắt. Nhưng mấy người kia không phải tay mềm, đã không cho ăn xa nào mà lại đi trình sở Mật-thám là khác.

Thế là chiến bóm 25-5, Giàu và Lung bị bắt đem về sở Mật-thám tra xét, Giàu thú thật cả, chứng bị giam một đêm, sáng bữa sau đưa qua biệt lộ, cho lỏng vào lao chờ quan Đồn-thám tra xét.

Dân ở thế kỷ khoa-học này không phải dân mấy mươi năm trước, các ngài quen thói ăn lót phải ngó ra ngo sau cho kỹ!

Câu chuyện trên xe (HAY LÀ CÁI NÀO KHỎE KHOANG CỦA NGƯỜI MÌNH)

Ở xã hội văn minh vô này, thường thấy những lối khoe khoang đã lờ người:

Thầy chánh tổng vừa được thưởng «cửu phẩm», nào là bát móng sắc, nào dĩa tiệp rằm lã, cốt ý để tuyên bố cái «phẩm» của mình.

Bác nhà giàu có con học tây được bỏ làm việc ở tòa nọ, ông ta thích chít, đi đâu gặp ai cũng phỏ «thầy phân tời», vuốt râu tở bộ tự đắc, cho chúng biết ta đây là cụ thảo sinh quan phân.

Cho đến có đôi cô gái lãn thời, chiều nào cũng lộng lẫy trong bộ quần áo mới, vật vờ ngoài đường phỏ để khoe sắc đẹp và mới mới công cách trang sức của mình.

Có một ông quan nọ, hề viết một cái thư bay là một giòng chữ trên một giấy, thì ở dưới tên có chữ «mandarin 4-1». Nếu không khoe thì viết chữ mandarin 4-1 dưới cái tên làm gì?

Những lối khoe kể trên còn vãn tất một chút, đến câu chuyện sau đây là do một cái nào khoe khoang vừa đại dợt vừa buồn cười xấp mầy!

Ngày ấy tôi ở Qui-nhơn, một hôm gặp anh T. G. — bạn tôi — rá nhau vào quán uống nước chè, anh T. G. có thuật cho tôi một câu chuyện trên xe, mãi đến ngày nay tôi vẫn còn nhớ. Mà mỗi lần nhớ đến thì lại bật cười. Dưới đây là lời của bạn:

«Hôm 22 mai 1935, tôi ở Sông-cần về Qui-nhơn, Chuyển xe thơ (Siaca) hôm ấy ít hành khách mà lại hay ăn-banh dọc đường, vì máy và lốp, một hư hỏng lướn.

Tôi ngồi bên một cụ già và một

Máy lời tuyên bố của A-hoàng

Gibraltar, — 1er-5. — A hoàng trả lời cho phóng viên báo «Daily Express» nói ông ở nước Anh để bình vãn nước A không hề làm ma. Vì việc ấy có sang Gendao ngày 10 Jun, thì ông tuyên bố rằng chỉ Q. L. mới giải quyết được vấn đề A. Y. Chuyển về nước, thì ông cũng tuyên bố tin cậy nơi Q. L.

TIN THAM VỀ VU Phao thuốc phiện lậu ở Quảng - nam

Về sự ông Trương Thế ở làng Thi lai tây, phủ Duy-xuyên, tỉnh Quảng nam, bị bắt thuốc phiện lậu bữa 1er Mai 1936, đã đăng Tiếng-dân số trước.

Sở Thương-chánh Tourane kêu phạt 1.200\$, ông Thế không chịu phạt, và có đơn kiện những tên phao vu, tòa án Tourane và sở Mật-thám Faisoo đã mở cuộc điều tra.

Hiện nay 8 tên thường làm ăn về nghề đi phao vu thuốc phiện đi báo Thương-chánh đến bắt, động lấy hoa hồng, để thế nhận hết những chuyện của chúng nó làm.

Lưu Ngự tác phó Diên, và Ng. Tân tức năm Ất, đến ở làng Trà Kiệu thượng, làm đầu đảng chủ mưu, còn 6 tên nữa là tăng phạm.

Từ năm ngoái đến nay, dân lương thiện bị cái nạn thuốc phiện lậu, không biết bao nhiêu người, nhưng chẳng biết kén vào dân; nay vì tiếng kêu van nài, nhà đương cuộc đã gia công tra xét mới để cái mán hín kia ra. Mong nhà pháp luật nghiêm trị bọn vô lương ấy để làm gương cho kẻ khác.

Hiện-lương

người thiếu niên đen như Chà-và, còn ông ấy.

Im lạng như pho tượng gỗ trên xe cũng sinh buồn, mà ngắm cảnh hai bên đường lại càng mới mới! Tôi định kiếm chuyện để làm quen với ông cụ cho vui.

Ông ấy, mình mặc quần áo bằng lụa Huế-kỳ, đầu bít khăn đen, tỏ ra một người lã què lã chầy, nhưng có một điều lạ, là trời nắng chói chan mà ông ta vẫn thêm một cái pardessus mới hắng nhưng đen.

Người có tuổi mà biết một không được nghiêm chỉnh, lại có vẻ tự đắc.

Tôi kính cẩn hỏi: «Bẩm cụ về đâu?»

Ông trả lời: «Tôi về Quảng-ngãi. Rồi theo lời nói tôi, khai đạo của chuyện, ông làm bằng một cái, nói tiếp:

— Tôi nghe tiếng nói, bình như thầy chớ người Quảng-ngãi thì phải. Thầy về đâu?

— Dạ phải, cháu về Qui-nhơn.

— Thầy về làm gì trong này?

Dạ, cháu vô thăm một người bà con ở Sông-cần.

— Ở, tôi cũng vào Saigon thăm thăm phân tôi làm việc trong ấy. Bẩm cụ, quan phân làm việc ở nào?

— Nó làm phân tòa Thương-chánh ở R. G.

Tôi đương nài nài: «Lạ, con ông này làm việc ở R. G. mà sao ông lại nói vào thăm ở Saigon».

Thì ra ông cũng biết cách lịch sự với khách lạ. Ông lấy bao thuốc đưa mời tôi:

— Thầy bắt thử thuốc «Saigon» chơi, thuốc này ngon lắm!

Tôi nhân kỷ, thì ra bao thuốc Job. Những lần như thế thuốc bắt đến uốn quanh, bay lã, ông cụ vuốt bộ râu mấp mấp ung dung nói:

— Thầy đã đi Saigon lần nào chưa?

— Dạ, cháu chưa có dịp.

Một cái tên thuốc (bình linh rơi trên đôi vế ông, chày một chày quần, ông vò văng phất lên, rồi tiếp:

— Thầy về, thứ lụa Huế-kỳ này bỏ lã, một năm tôi bận đến mầy bộ, một bộ chỉ dùng được 2 tháng.

Bẩm cụ, thứ lụa ấy không biết bao nhiêu một thuốc?

— Không biết, của bằng phân tôi nó mua ở Saigon gửi về, chớ ở ngoài làm làm gì có.

Thấy ông ta «độc» tôi cố kiếm chuyện khác để xem cái môn «độc» của ông đến cực nào.

— Bẩm cụ, trời nắng mà cụ khoe cái áo mề lã bằng nhung, thế thì nóng lắm?

— Thì bắt đầu đi, vì cái áo «độc» này của bằng phân nó mới mua ở Saigon, ha-ly (valise) thật nịch, không chớ chớ, nên phải choàng thế này chớ biết sao.

Câu nói ông làm cho tôi phải dẽ lo ngó nơi khác để cười cho hả hơi, vì cái giọng «độc» đó không thể nín được.

Chắc xe đương rầm rộ chạy, thỉnh lãnh nghiêng một bên, báo tài xế phanh, xe dừng lại: một chiếc bánh xẹp. Trong khi bác tài và mấy cậu «chà» đương cặm cặm kê ngy lốp, người bóm ruột, ông cụ ra tôi đi dạo dọc đường gần đó để nói chuyện, vì này giờ ngồi trên xe mới chừa quá.

(Còn nữa)
Việt - Trá

ĐÀN BÀ LÀM TRÌNH-THẨM

Thiệt nhờ cách giao thiệp khôn khéo và nhờ cái sắc, chỉ lời dân họ cũng tiếp đãi tử tế lắm và người ta đũa nhau kết bạn đông đảo vô số.

1918, tình cờ người canh ngựa đi
đến như mọi bữa, báo thấy
Davidovitch ngã ra chết, còn cấp
cũng không sống. Thế là vì nạn

Vì chống lại sự cường dân

(kỳ sau sẽ thuật chuyện "linh" của một người dân bà khác trong nghề này).

Đầu-Xanh thuật

VIỆC TRONG NƯỚC

Chẩn bệnh } chữa: 3h đến 6h
Chẩn bệnh, ngày 10, nghỉ buổi chiều
Khi cần muốn mời đến nhà thăm bệnh
thì giờ nào cũng được.

**Lấy tên ông Nguyễn-
v.-Vinh đặt tên đường**

CHỦ Ý!!!
Các ngài uống trà nè

**TRƯỜNG THƯƠNG-MẠI
THIỆT-HÀNH Ở ĐÀ-NẴNG**

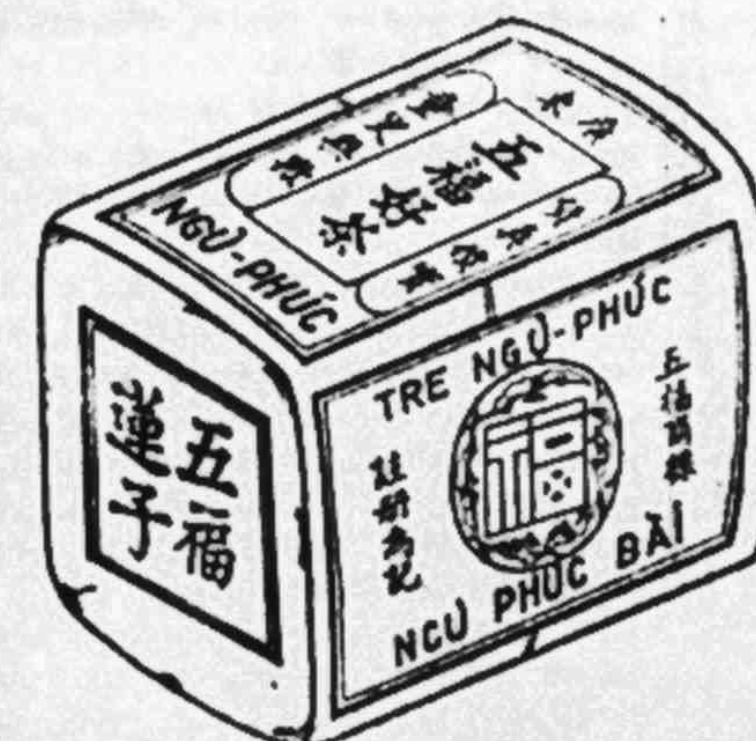
CHỦ Ý!!!
Thời mua cho được

CUỘC XỔ SỔ ĐÔNG - PHÁP

NĂM CHO Ỗ !
Hạn thời bán vé, khắp trong
vùng Trung kỳ, thì nơi trước, chỗ
sau, nhưng chiều ngày mùng 7
tháng 7 Ất thân 1936 là tức chỉ :
đây chỉ ở Kinh đô và các tỉnh lỵ.
thì các sở Khố Bạc còn bán cho
tồn 4 giờ rưỡi chiều ngày mùng
8 tháng 7 Ất, nhất định khôn
vừa đời.

CHÙ YÍ!!! CHÙ YÍ!!!

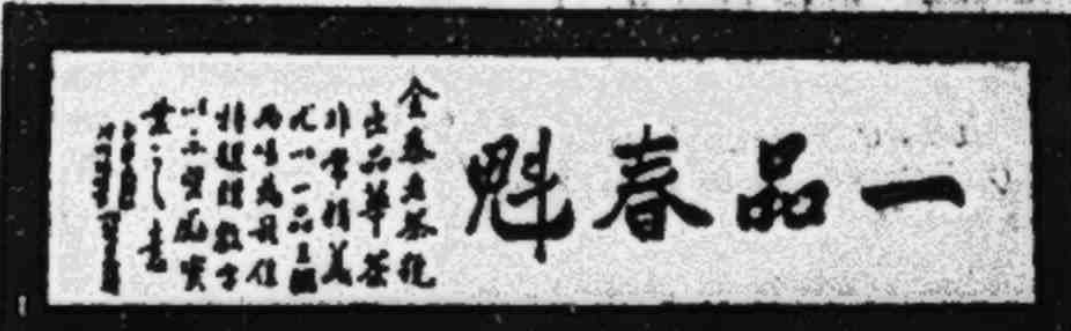
Các ngài nông trà nên hỏi mua cho được

— TRÀ —

**Tam-Tĩnh
Nhất-phẩm
Ngũ-phúc
Tân-Thái**

là các thứ trà tàu hảo-hạng của hiệu KIM-THAI làm ra, đâu đâu cũng có bán.

Ai thu'ong con ??

Thuộc bờ trẻ con

Một chai 0\$60

Hồ lại cáo nhà Đại-lý Thuộc Chử Thọ, Dã Chử Thọ, Dã Tả Quí.

NHÀ THUỐC VĨNH-THO TOURANE

HAI MÓN RƯỢU THUỘC RẤT HAY

của nhà thuộc

VỎ-VĂN-VĂN Thudâumot-Nam-ky

1.— Trường-Sanh được tưu.— Rượu thuốc này tánh-chất đại-bổ. Đàn ông, đàn bà, người già cả, khi huyết suy kém, trong mình bần thần mệt nhọc, bình vóc gầy ốm, uống rượu thuốc này trong ít lâu sẽ thấy công hiệu. Rượu thuốc này rất mạnh, không nên uống đến quá say, phải tùy theo sức mình mà dùng.

II.— Phong-Tháp được từu.— Cường nhức, mỏi, tê, bại, uống thuốc thang, thuốc hoàn, rất lâu lành. Thuốc hiệp cùng rượu trong giấy láit đã chuyển khắp châu thân. Mòn thuốc rượu này chuyên trị chứng nhức, mỏi, tê, bại rất công hiệu. Bất luận ngày đêm, tùy theo sức mình, muốn uống nhiều, uống ít cũng được.

Giá cả hai thứ: Chai lớn 1/2 lít 1\$. — Chai nhỏ 1/4 lít 0,50

Chi-cuộc VÕ - VĂN - VĂN được-phòng

SAIGON

QUINHÓN

HUR

HANOI

TOURANE

HAIPHONG

229, Rue d'Espagne

Avenue Gla - Long 87, Rue Paul Bert

86, Rue de Colon | Avenue du Musée

103, Bd Bonnal

103, Bd Bonnal

